

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 39

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια.)
ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΝΗΕΥΧΙΑΙ

Οἱ ναῦται εἶχον διαταχθῇ νὰ ποδιβα-
σθοῦν, διὰ νὰ μὴ γίνεταί θόρυβος ἐπὶ τοῦ
πλοιαρίου. Ἄν ἡ Παυλίνα ἤθελεν ἀπο-
κοιμηθῇ, ἦτο ἀνάγκη νὰ μὴ διαταράξῃ
τίποτε τὸν ὕπνον τῆς.

Ὁ λοχίας Μαρσιόλης εἶχεν ἐι-
δοποιηθῇ περὶ ὧρων. Ἐγνώριζεν ὅτι
εἶχεν εὐρεθῇ τὸ ἀντιπυρετικὸν φάρ-
μακον καὶ ὅτι εἶχε δοθῇ πρὸ ὀλίγου
εἰς τὴν Παυλίαν. Ἀφῆκεν ὅθεν
τὴν Μορίσκην, ἐπῆδησεν ἐπὶ
τῆς ὄχθης καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν
Γαλλινέταν...

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν τῷ ἔνευσε
νὰ μὴ προχωρήσῃ.

Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ὑπῆ-
κουσε καὶ ἐστηρίχθη εἰς ἓνα βρά-
χον, ὀρθνῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γερμα-
νοῦ Πατέρν, εἰάν δὲν ἐπῆρχετο
νέος παροξυσμός, τοῦτο θὰ ἐσῆ-
μαινεν ὅτι τὸ καλοραδίτον εἶχεν
ἐνεργήσῃ. Ἐντὺς δύο ὥρων θὰ ἐ-
γνώριζαν ἂν ὑπῆρχεν ἐλπίς, καὶ
ἴσως μάλιστα βεβαίως, ὅτι ἡ νεᾶ-
νις θὰ ἐσώζετο.

Με ποίαν ἀνέκφραστον ἀγωνίαν
περιέμενον ὅλοι!... Ἠκροάζοντο
μὴπως ἤθελε διαφύγῃ ἀπὸ τὰ
χεῖλη τῆς Παυλίνας στεναγμός...
μὴπως ἤθελε φωνάξῃ... Ὁχι,
δὲν ἐπρόφερε λέξιν...

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐπλησία-
σεν εἰς τὸ ὑπόστεγον...

Ἡ Παυλίνα ἐκοιμάτο, ἐκοιμάτο
χωρὶς τὴν παραμικρὰν στενοχω-
ρίαν, ἐν ἄκρᾳ γαλήνῃ...

— Ἐσώθη!... ἐσώθη!...
ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Γερ-
μανοῦ Πατέρν.

— Τὸ ἐλπίζω... τὸ πιστεύω...
Ἐ, ἀξίζει ὅ,τι πῆς αὐτὸ τὸ κα-
λοραδίτο!.. Μόνον ποῦ εἶνε σπά-

νια τὰ φαρμακεῖα εἰς τὸν Ἄνω Ὀρε-
νόκον!...

Παρήλθεν ἡ ὥρα καὶ ἡ προσβολὴ δὲν
ἐπανῆλθε. Δὲν θὰ ἐπανήρχετο πλέον!

Καὶ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἡ Παυλίνα ἐ-
ξύπνησεν, ἡμπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ, — ὄχι
ἀνευ λόγου αὐτὴν τὴν φοράν, — τείνουσα
τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν:

— Εἶμαι κολλίτερα... ναι... αἰ-

σθάνομαι ὅτι εἶμαι πολὺ καλλίτερα...

Ἐπεῖτα, ὅταν ὁ λοχίας Μαρσιόλης,
ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἐπανέλθῃ
εἰς τὴν Γαλλινέταν, εὐρέθη
πλησίον τῆς:

— Πᾶμι καλλίτερα... θεῖέ μου!..
τῷ εἶπε μειδιῶσα, ἐν ᾧ ἐσπόγγιζε μὲ τὸ
χέρι τῆς τρυφερότατα τὰ δάκρυα τοῦ γη-
ραιοῦ στρατιώτου.

Ἠγρύπνησαν παρὰ
τὸ πλευρόν τῆς ὄλην
τὴν νύκτα, καὶ ἄλλα
ἀφεψήματα τοῦ θαυμα-
τουργοῦ αὐτοῦ φλοιοῦ
τῇ ἐδόθησαν. Ἐκοιμήθη
ἡσύχως, καὶ τὴν ἐπαύ-
ριον, ὅταν ἐξύπνησε,
κανεῖς δὲν ἀμφέβαλλε
πλέον περὶ τῆς σωτη-
ρίας τῆς. Ὅποιαν χα-
ρὰν ἠσθάνθησαν οἱ ἐπι-
βάται, ὁποῖαν χαρὰν
ἐπίσης καὶ τὰ πληρώ-
ματα τῶν δύο πλοια-
ρίων!

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἀρ-
χηγὸς τοῦ Μακάβα, μεθ'
ὅλας τὰς εὐγενεῖς
ἀρνήσεις, ἔλαβε τὴν ἄ-
δειαν νὰ ἐκλέξῃ διὰ τὴν
οἰκογένειάν του ὅ,τι τῷ
ἤρεσεν ἀπὸ τὸ φορτίον
τῆς Μορίσκης. Ἡ
ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ κα-
λὸς ἄνθρωπος ἐφάνη ὀ-
λιγαρκής. Μερικαὶ μά-
χαιραι, εἰς μικρὸς πέ-
λεκος, ὀλίγον ὕφασμα,
καθρεπτάκια καὶ ὀλίγα
σιγάρρα ἐπλήρωσαν τὸ
πολύτιμον καλοραδίτον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐ-
πρόκειτο νὰναχωρή-
σουν, παρετήρησαν ὅτι
ὁ Ζορρές δὲν εὐρίσκετο
ἐντὸς τῆς Γαλλι-
νέτας, καὶ βεβαίως
ὄχι ἔλειπεν ἀπὸ τὴν

« Καὶ ἐστηρίχθη εἰς ἓνα βράχον, ὀρθνῶν » (Σελ. 309, στήλ. α'.)

χθεςινὴν ἐσπέραν. Ἐρωτηθεὶς, ὅταν ἐπέστρεψεν, ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλώκ, ἀπὴν-τησεν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ πλήρωμα διετάχθη νάποιδασθῇ, ἐπῆγε καὶ αὐτὸς νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ δάσος. Ἡρκεσθήσαν εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην, τὴν ἀρκετὰ εὐλογον, τῆς ὁποίας ἄλλως τε ἡ ἀλήθεια δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξελεγχθῇ.

Τὰς ἀκολούθους τέσσαρας ἡμέρας, τὰ πλοιάρια ἀνέπλευσαν, ὅχι ἀνευ μεγάλων κόπων, τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρενόκου. Μόλις διήνυσαν δέκα χιλιόμετρα κατὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Ἀδιόφορον! Ἡ Παυλίνα ἀνέκτα ταχέως τὴν ὑγίαν τῆς, ἀνελάμβανε τὸς δυνάμεις τῆς. Ὁ Ἰακώβος Ἑλλώκ δὲν τὴν ἄρνευε πλέον, καὶ μὴ τὴν ἀλγίζαν, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἤρχισε νὰ το εὐρίσκη φυσικώτατον.

— Ἦταν γραφτό! ἔλεγε. Ἀλλά... τί θὰ πῇ ὁ συνταγματάρχης μου;

Τὴν ἐπαύριον, ἡ ἀσθενὴς ἠμπόρισε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ὑποστέγου, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς δευτέρας ὥρας. Σκεπασμένη μὲ ἐλαφρὰν κουβέρταν, ἐξηπλωμένη εἰς καλὸν στρώμα ἀπὸ χόρτα ξηρά, εἰς τὴν πρόφραν τῆς Γαλι-νέτας, ἀνέπνεε τὸν δροσερὸν καὶ δυναμωτικὸν ἀέρα τῶν πεδιάδων.

Τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ δὲν ὑπερέβαι-νεν ἑδῶ τὰ τριάκοντα μέτρα. Συχνὰ ἡ-ναγκάζοντο νὰ σπρώχνουν τὰ πλοιάρια διὰ τοῦ γα-ρ-α-π-ά-τ-ο-υ, ἢ νὰ τα ρυμουλκοῦν διὰ τῆς ἐ-σ-π-ί-λ-λ-ας. Ἀπὴν-τησαν δὲ καὶ μερικὰ στενὰ ἀρκετὰ δύσ-κολα, καὶ τὸ ὕδωρ εἰς μερικὰ μέρη ἦτο τόσο ρηχόν, ὥστε ἔγινε σκέψις περὶ ἐκ-φορώσεως τῶν πλοιαρίων.

Εὐτυχῶς ἠμπόρεσαν νὰ τὴν ἀποφύγουν. Κατερχόμενοι εἰς τὸ ὕδωρ, οἱ ναῦται ἐ-λάφρυναν ἀρκετὰ τὰ πλοιάρια, καὶ οὕτω κατέρωθον νὰ διέρχωνται τὰ δύσκολα μέρη, ἀπὸ τοῦ στενοῦ τῆς Μαναβίσκης μέχρι τοῦ Γιαμαρακίου.

Κάθε βράδυ, ὁ Ἰακώβος Ἑλλώκ καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐπῆγαιναν νὰ κυνηγήσουν εἰς τὰ δάση τῆς ὄχθης, καὶ ἐ-πανήρχοντο πάντοτε μὲ ἀφθονὸν θήραμα. Ἡ ὑγεία τῆς Παυλίνης εἶχεν ἤδη ἀποκατασταθῇ τελείως. Δὲν ἤσθάνθη τὸν ἐλάχιστον πυρετόν, ἀφ' ἧς ἡμέρας μετε-χειρίσθη τὸ καλοραδίτον. Φέτος ὑποτρο-πιάσεως δὲν ὑπῆρχε, καὶ ἔπρεπε τώρα νὰ-φήσουν νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς νεότητος.

Τὴν 25 Ὀκτωβρίου ἐφάνη δεξιόθεν ὁροσειρά, σημειουμένη εἰς τὸν χάρτην ὑπὸ τὸ ὄνομα Γουανάγια ὄρη.

Τὴν 26, μετὰ μεγάλων δυσκολιών καὶ ὑπερανθρώπων ἀγώνων, τὰ πλοιάρια διήλθον τὸ στενὸν Μαρξές.

Ἐπανειλημμένως, ὁ Ἰακώβος Ἑλλώκ, ὁ Βαλδέξ καὶ ὁ Πάρσαλ παρετήρησαν, ὅτι ἡ ἀριστερὰ ὄχθη δὲν ἦτο τόσο ἐρη-μος, ὅσον ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἀνθρώπινοι μορφαὶ διεκρίνοντο κάποτε

διολισθαίνουσαι μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αὐταὶ ἦσαν Γουαχαρίβοι, δὲν ὑπῆρχε λόγος νάνησυχῆσθαι, διότι οἱ Ἰνδοὶ οὕτως εἶνε σχεδὸν ἀδελφεῖς.

Ἐν τούτοις, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Ἰακώβος Ἑλλώκ εἰς μάτην ἐπεχείρη-σαν νὰ συναντήσουν, νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον κανένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζον ὅτι ἐδίδουν μακρό-θεν εἰς τὸ δάσος. Ἐννοεῖται, ὅτι ἂν οἱ ἴθα γενεῖς οὗτοι δὲν ἦσαν Γουαχαρίβοι, ἀλ-λά Κουίβαι, — καὶ ἰδιαιτέρως οἱ τοῦ Ἀλ-φρανίξ, — ἡ παρουσία τῶν θάπετέλει σοβα-ρώτατον κίνδυνον. Ὅθεν ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδέξ ἐλάθον τὰ κατάλληλα προφυ-λακτικὰ μέτρα, καὶ δὲν ἄφιναν τοὺς ἀν-θρώπους τῶν νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὴν ξη-ράν. Ὅσον διὰ τὸν Ζορρές, ἡ διαγωγή του οὐδὲν ὑποπτον παρουσίαζε, καὶ οὕτε μίαν φορὰν δὲν ἐδείξε διάθεσιν νάποιδασ-θῇ. Ἀλλως τε, μετὰ ἐπτά ἢ ὀκτὼ σταθ-μούς, τὰ πλοιάρια θὰ ἠναγκάζοντο νὰ σταματήσουν, διότι δὲν θὰ εὐρίσκον πλέον ἀρκετὸν ὕδωρ εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποτα-μοῦ. Ὁ Ὀρενόκος θὰ ἦτο ἐκεῖ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ποτάμιον, τὸ ὁποῖον ἐκπηγάει ἐκ τῆς Παρίμας, διὰ νὰ γίνῃ κατόπι, διὰ τριακοσίων παραποτάμων, ἡ μερικαιτέρα ἀρτηρία τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Θὰ ἠναγκάζοντο λοιπὸν νὰ φύσουν τὰ πλοιάρια, καὶ ἐπὶ πεντήκοντα χιλιόμε-τρα, διὰ μέσου τῶν πυκνῶν δασῶν τῆς δε-ξιᾶς ὄχθης, νὰ πεζοπορήσουν πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, 27 Ὀκτωβρίου, κα-θὼς καὶ ἡ ἐπομένη, δύναται νὰ λογισθῶν μεταξὺ τῶν ἐπιπονωτέρων τοῦ ταξιδίου. Ἐχειρίσθη ὅλη ἡ ἀφοσίωσις τῶν ναυτῶν καὶ ὅλη ἡ δεξιότης τῶν κυβερνητῶν, διὰ νὰ διαπεράσουν τὸ στενὸν τῶν Γουαχαρί-βων, — τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθασε τῇ 1760 ὁ Διὰξ δὲ λα Φουέντε, ὁ πρῶ-τος ἐξερευνητὴς τοῦ Ὀρενόκου.

— Ἄν οἱ Γουαχαρίβοι δὲν εἶνε τρομε-ροί, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον μὲ τὰ στενὰ, ποῦ φέ-ρουν τὸν ὄνομα τῶν.

— Καὶ θὰ εἶνε θαῦμα, ἂν θὰ περάσω-μεν χωρὶς ζημίας! ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ.

— Ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς ἔκαμιν ἤδη ἓνα θαῦμα, σώσας τὸν ἀγαπητόν μας Παῦ-λον, εἶπεν ὁ Ἰακώβος Ἑλλώκ, θὰ κάμῃ βέβαια καὶ ἄλλο ἓνα, διὰ τὸ πλοῖον ποῦ τον φέρει.

— Ἀμήν! ἐψιθύρισεν ὁ λοχίας Μαρ-σιάλης.

Καὶ πραγματικῶς, ἦτο θαῦμα ποῦ κα-τέρωθον τὰ πλοιάρια νὰ περάσουν τὸ ἐπικίνδυνον στενὸν τοῦ ποταμοῦ μὲ πολὺ ὀλίγας βλάβας, — σχισμάδας τινὰς μόνον, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐδιορθόνοντο εὐκολὰ κατὰ τὸν πλοῦν.

Ἐξεκίνησαν πάλιν τὴν πρωίαν. Τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ μόλις ἤρῳμει δεκα-

πέντε ἕως εἴκοσι μέτρα. Τὰ πλοιάρια διήλθον ἀκόμη καὶ ἄλλα στενὰ, παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Σιέρρας Γουαχαρί-βας, — μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ στενὸν τῶν Γάλλων, — καὶ τέλος τὴν ἐσπέραν, ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδέξ ἐδεσαν τὰ πυρυνή-σια ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἀπέναντι, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, ἠγείρετο ὁ σκοτεινὸς ὄγκος ὑψηλοῦ καὶ ἀκροτόμου βουνοῦ. Ἦτο τὸ βουνὸν Μω-νουάρ, ὀνομασθὲν οὕτως ὑπὸ τοῦ Σαφφα-ζῶν, πρὸς τιμὴν τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς Γεωγραφικῆς Ἐταιρείας τῶν Πα-ρισίων.

Ἰσως, — ἐνεκα τῶν ὑπερβολικῶν κόπων, — ἡ ἐπαγρύπνησις δὲν θὰ ἦτο τελεία τὴν νύκτα ταύτην. Τῷ ὄντι, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἕκαστος δὲν ἐσυλλογίσθη ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἀνάπαισιν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνάγκην. Ἐπιβάται καὶ ναῦται δὲν ἤργησαν νὰ παραδοθῶν εἰς ὕπνον βαθύτατον.

Τὴν νύκτα οὐδὲν ἔκτακτον συνέβη, καμμία προσβολή, καμμία ἐφοδος οὕτε Ἰνδῶν Μπράβων οὕτε Κουίβων τοῦ Ἀλ-φρανίξ.

Τὴν χαυραγὴν, οἱ δυο κυβερνήται, ἐ-ξυπνήσαντες, ἀφῆκαν κραυγὴν ἐκπληξίως δυσάρεστον: Τὸ ὕδωρ, ἀρκετὰ ρηχὸν ἤδη, εἶχε χαμηλώσῃ ἀκόμη ἥμισυ μέτρον ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς. Τὰ πλοιάρια εἶχον κα-θίστη ἐπὶ τῆς ἄμμου. Μερικὰ ρυάκια ὑποκίτρινα διέσχίζον μόλις τὴν κοίτην τοῦ Ὀρενόκου. Ὁ πλοῦς λοιπὸν καθίστα-το ἀδύνατος εἰς τὸ ἐξῆς, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ξηρᾶς ἐποχῆς.

Ὅταν τὰ πλοῖα ἐμάτα συνηροίσθησαν εἰς τὴν πρόφραν τῶν πλοιαρίων, παρετή-ρηθη ὅτι εἰς τῶν ναυτῶν ἔλειπεν.

Ὁ Ζορρές εἶχε γίνῃ ἄφαντος, — καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐμελλε νὰ ἐπι-στρέψῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΣΥΜΒΟΛΙΟΝ

Τὸ βουνὸν Μωνουάρ ἐγείρει τὴν κορυ-φὴν του ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, εἰς ὕψος χιλίων πεντακοσίων μέ-τρων. Ἡ ὁροσειρά, ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπὶ τοῦ πελορίου τοῦ ὄγκου, καὶ τῆς ὁποίας φαίνεται ὡς τὸ ἀκλόνητον ἔρει-σμα, ἐπεκτείνει τὰς διακλαδώσεις της μακρὰν πρὸς τὸ νοτιοανατολικὰ.

Εἰς ἀπόστασιν ὀγδοήκοντα περίπου χιλιομέτρων, ἐγείρεται τὸ βουνὸν Φερ-δινάνδος Λεσσέψ, οὕτως ἐπονομασθὲν καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Σαφφαζῶν.

Ἐδῶθεν ἀρχίζει τὸ κυρίως ὄρεινόν μέρος τῆς Βενεζουέλας. Ἐδῶ τὰ βουνὰ παρουσιάζουν ὅψιν μεγαλοπρεπὴ καὶ ἐπι-βλητικὴν. Ἐδῶ ἐκτείνεται ἡ Σιέρρα Πα-ρίμα, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Ὀρενό-κος. Ἐδῶ ὑψοῦται τὸ Ἐρυθρὸν Ὄρος, τὸ περιβαλλόμενον ὑπὸ νεφῶν, ἡ ἱγόνι-μος μήτηρ τῶν ποταμίων, κατὰ τοὺς ἰνδικοὺς ὀρύλλους, ἡ Ροράμα ἐκείνη, ἡ

ἐγχειρομένη ὑπερφάνως ἐπὶ τῶν συνόρων τριῶν Κρατῶν.

Ἄν το ἐπέτρεπεν ὁ ποταμός, ὁ Ἰα-κώβος Ἑλλώκ καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐξηκολούθουν τὸν πλοῦν μέχρι τῆς Σιέρ-ρας-Παρίμας, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην τῶν λύ-πην, ὤφειλον τώρα νὰ παραιτήσουν τὸν τρόπον τοῦτον τῆς μεταφορᾶς. Ἡμποροῦ-σαν βέβαια νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξεί-διον μὲ τὰς κο-υ-ρί-ας τῶν πλοια-ρίων. Ἀλλὰ καθεμία ἀπὸ τὰς μικρὰς αὐτὰς λέμβους, δὲν ἠμποροῦσε νὰ περι-λάβῃ, περισσότερα ἀπὸ δύο πρόσωπα. Ἐ-πείτα, πῶς θὰ μετέφερον τὰς ἀποσκευὰς;

Τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ Ἰ-ακώβος Ἑλλώκ, ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ ἐντελῶς, καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, μετὰ τῶν κυ-βερνητῶν Πάρσαλ καὶ Βαλδέξ, συνεκρό-τησαν συμβούλιον.

Διὰ τοῦ συμβουλίου τούτου ἐμελλε νὰ ληφθῶσι σπουδαῖαι ἀποφάσεις, διότι ἐξ αὐτῶν θὰ ἐξηρτᾶτο ἡ ἐξακολούθησις, ἴσως δὲ καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ταξιδίου.

Τὰ ἐξ ταῦτα πρόσωπα ἐλάθον θέσιν ἐπὶ τῆς ὄχθης, πλησίον τοῦ δάσους, ἐν ᾧ κά-τωθεν αὐτῶν ἐξετείνετο ἡ ξηρὰ κοίτη, ἡ πλήρης πετρῶν καὶ ἄμμου, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ἀνεπαύοντο τὰ δύο πλοιάρια, ἐκεῖ παρὰ τὸ στόμιον ἐνὸς ποταμίσκου, — τοῦ ρίου Τορρίδα.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὥρατος, ὁ ἄρ ὁροσερός. Δεξιᾶ, ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ὄχθης, ἐλαμ-πεν ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Μωνουάρ, λου-ομένη ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Πρόβαλε, ἄδολη ψυχὴ,
καὶ χαιρέτισε τὴν πλάσι
καὶ ἄκουσε ποῖα προσευχὴ
ψάλλουν τὰ πουλιά 'στὰ δάση.

Καὶ μὲ ὄψι χαροπὴ
ιδεὲς τὸν κόσμον πέρα-πέρα,
ποῦ προσμένει νὰ σου εἰπῇ
«ἀγγελουδί, καλὴ μέρα».

Ἄνθισε, καρδιά καλὴ,
καὶ χαιρέτισε τὰ κρίνα,
'ετῆς αὐγούλας τὸ φιλὶ
ποῦ γλυκοεὐπνοῦν κέκεϊνα

Καὶ κάθε ἄνθος τρυφερό,
ποῦ ὁ ἥλιος τὸ ἀναστήνει,
ιδεὲς, μὲ ἀθάνατο νερό
τὸ ραντίζει ἡ καλωσύνη.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΜΠΙΖΕΛΙΑ

Μέσα εἰς ἓνα λοβὸν ἦσαν πέντε μπιζέ-λια. Ἦσαν ὅλα πράσινα καὶ ὁ λοβὸς ἦτο πράσινος· διὰ τοῦτο ἐνόμιζαν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἦτο πράσινος — ἀλλὰ τὸ ἴδιον θὰ ἐσκέπτετο καὶ ὁποῖος ἄλλος ἦτο εἰς τὴν θέσιν των. — Ὁ λοβὸς ἐμεγάλωνε καὶ τὰ μπιζέλια ἐγίνοντο χονδρότερα, ἀραδι-σμένα ὅλα τὰ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἐλαμπεν ἔξω, ἐξέ-στεινε τὸν λοβόν· ἡ βροχὴ τὸν καθίστα διαφανή, ὥστε τὴν ἡμέραν τὰ μπιζέλια εἶχαν φῶς, καὶ τὴν νύκτα τὸ σκότος τὰ ἀπεκρίμιζε γλυκά, γλυκά. Ἀλλά, ἀφ' οὗ ἐγιναν χονδρὰ ἐγιναν καὶ σοβαρὰ καὶ γνωστικά.

Ἐδῶ θὰ μείνωμε γιὰ πάντα; εἶπε τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν· θὰ κοκκαλιάσωμε ἂν εἴ-μεθα ὅλο ἔτσι ἀκίνητα. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς τὸν κόσμον θὰ ὑπάρχουν πολὺ περίερ-γα πράγματα.

Ἐπέρασαν ἐβδομάδες τινὲς καὶ τὰ μπι-ζέλια ἐκιτρίνισαν. Ὁλος ὁ κόσμος κιτρι-νίζει ἔλεγε, καὶ βεβαίως, εἶχαν τὸ δι-καίωμα νὰ το λέγουν.

Ἐξάφνα ἡσθάνθησαν δυνατόν τινα κλο-νισμόν· εἰς ἀνθρώπος ἔκοψε τὸν λοβὸν καὶ τον ἐβάλεν ἐντὸς ἐνὸς σάκκου μὲ ἄλλους πολλούς.

— Ναί, θὰ μας ἀνοίξουν τὴν φυλακὴ μας, εἶπαν τὰ μπιζέλια, καὶ ἐπερίμεναν μὲ ἀνυπομονήσιν τὴν ἐπίσημον στιγμὴν.

— Ποῖο ἀπὸ ἡμᾶς θὰ προσδεύτῃ περισ-σότερον εἰς τὸν κόσμον; εἶπε τὸ μικρότε-ρον· θὰ το μάθωμε μετ' ὀλίγον, καθὼς ἐλπίζω.

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! εἶ-πε τὸ μεγαλύτερον μὲ εἰλικρινῇ ὑπομο-νῇ.

Κράκ! ὁ λοβὸς ἠνοιχθῇ καὶ τὰ πέντε μπιζέλια, ὀμβρωθέντα ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἐ-κύλισαν εἰς τὴν χεῖρα ἐνὸς μικροῦ παι-δίου.

— Θὰ πᾶνε μὴ χαρὰ 'στὸ τουφεκάκι μου, εἶπε, καὶ παρεοῦς ἐβάλε ἓνα μέσα εἰς τὸν σωλήνα του καὶ τὸ ἐξηκόντισε.

— Νά, ἐγὼ πάγω καλὰ μου, ἀνέ-κραξε τὸ μπιζέλι· πιάστε με ἂν μπορῇτε. Καὶ ἐγίνεν ἄφαντον.

— Ἄλλο! εἶπε τὸ παιδίον.

— Πηγαίνω ἴσια εἰς τὸν ἥλιον, εἶπε τὸ δεύτερον μπιζέλι. Τί ὥραϊο λοβὸ ποῦ θὰ ἔχω ἐκεῖ! Ὁά μου πηγαίνῃ μὴ χαρὰ.

Τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ χονδρότερα ἀπὸ ὅλα, εἶπαν τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο: ἔρχεσαι νὰ κοιμηθούμε λιγάκι πρὶν νὰ ξεκινήσωμε;... Ἰσως θὰ φθάσωμε μακρότερα.

Καὶ ἐπῆσαν κατὰ γῆς· ἀλλὰ τὸ μικρὸν παιδίον τὰ ἐλάβε καὶ τὰ ἐθέσεν εἰς τὸ τουφεκάκι του ὅπως καὶ τὰ δύο πρῶτα.

— Τώρα εἶνε ἡ σειρά μου, εἶπε τὸ τε-λευταῖον· γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τὸ παιδίον τὸ ἐτίναξε μὲ τὸ του-

φεκάκι του, καὶ ἐπῆγε κάτω ἀπὸ τὸ πα-ράθυρον μίᾳ σοφίτας, μέσα εἰς μίαν σχι-σμάδα γεμάτην βούρλα καὶ χῶμα. Τὰ βούρλα ἐκλείσθησαν ἀφ' οὗ ἐπέρασαν ἀπὸ μέσα των, καὶ τοιουτοτρόπως ἐμβῆκε πάλιν εἰς φυλακὴν, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν το ἐγκατέλειψεν. — Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὅχι τὸ ἰδικόν μου, ἐπανέλαθεν ἄλλην μίαν φορὰν.

Εἰς τὴν σοφίταν ἐκείνην κατῴκει μία πτωχὴ γυνή, ἡ ὁποία τὴν ἡμέραν ἐπῆ-γαινε εἰς ἄλλας οἰκίας καὶ εἰργάζετο διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της· ἔκαμνε τὰς κοπιωδεστέρας ἐργασίας, διότι ἦτο δυνα-τὴ καὶ γενναία. Ἐν τούτοις ἔμενε πάν-τοτε πτωχὴ, καὶ εἶχε περὰση ἤδη ἐν ἔτος ἀφ' ὅτου εἶχεν ἀρρωστήσῃ τὴν μικρὰν της κόρην, παραδέρνουσαν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

— Θὰ πάγῃ νὰ βρῇ τὴν ἀδελφοῦλά της, ἔλεγε, ἡ κακόμοιρη μητέρα. Αὐτὰ τὰ δύο παιδιά εἶχα καὶ τὰ ἀνέτρεφα μὲ τόση δυσκολία. Ὁ Θεὸς ἐμοιράσθηκε μαζὶ μου τὸν κόπον· μοῦ 'πῆρε τὸ ἓνα. Τὸ ἄλλο θέλω πλεῖα νὰ μου μείνῃ. Ἀλ-λοῖμονον! καθὼς φαίνεται δὲν θέλει νὰ τα ξεχωρίσῃ· τὸ κοῦμένο! εἶνε τόσο βα-ρεῖα ἀρρωστο ποῦ δὲν θὰ μου γλυτώσῃ!

Ἐν τούτοις τὸ κοριτσάκι δὲν ἀπέθανεν. Ὑπέφερε μὲ ὑπομονὴν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ ἐπῆγαινε εἰς τὸ ἔργον της.

Ἦλθεν ἡ ἀνοιξίς, καὶ ἐν πρωί, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μήτηρ ἤτοιμάζετο ν' ἀνα-χωρήσῃ, ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ λάμπῃ τό-σον δυνατὰ εἰς τὸ παράθυράκι, ὥστε εἴλ-κυσε τὸ βλέμμα τοῦ ἀρρώστου κορασίου.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε, πῶς βλέπω κατὶ πράσινο νὰ κινῆται ἐκεῖ σιμά 'στὸ παράθυρόφυλλο. Τί νᾶνε ἄρα γε.

Ἡ μήτηρ μισοάνοιξε τὸ παράθυρον. — ὦ! εἶπε, εἶνε ἓνα μπιζελάκι· ἐ-φύτρωσε τῶρα. Δὲν καταλαμάνω πῶς ἦλθε κ' ἐχώθηκε· εἰς αὐτὴν τὴν σχισμά-δα· ἀλλ' ἀδιόφορον· ἴσως θὰ εὐχαριστη-θῶς νὰ τὴν βλέπῃς αὐτὴν τὴν ὀλίγην πρασινάδα.

Καὶ ἐπλησίασε τὸ κρεβάτάκι εἰς τὸ παράθυρον, ὅπως ἡ μικρὰ κόρη της βλέ-πῃ καλὰ τὸ μικρὸν φυτόν· ἔπειτα τὴν ἐφίλησε καὶ ἀνεχώρησε.

Τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἐπέστρεψεν, ἡ μικρὰ τῇ εἶπε:

— Μαμμὰ, θαρρῶ πῶς εἶμαι καλλι-τέρα. Ἡ ζέστη τοῦ ἡλίου μ' ἔκαμε κα-λό. Ἔτσι ποῦ ἐβλεπα τὸ μπιζελάκι· νὰ φυτρῶνῃ, ἐσυλλογίσθηκα ὅτι θὰ γίνω κα-λά, καὶ σὺν κ' αὐτὸ θὰ δυνατέψω 'στὸν ἥλιο καὶ 'στὸν ἀέρα.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! ἀπήντησεν ἡ μήτηρ, μολοντί δὲν ἐτόλμησε νὰ το πι-στεύσῃ.

Ἐν τούτοις ἐποποθέτησε πλησίον τοῦ μικροῦ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσεν εἰς τὴν θυγατέρα της τόσο καλὰς σκέψεις. Ἐν μικρὸν ξυλαράκι διὰ νὰ περιπλεχθῇ

επάνω εις αυτό. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἤρχησε νὰ γίνη, καὶ καθ' ἡμέραν τὸ πράσινο κοτσάνι τοῦ μπιζελιοῦ ἐγένετο μεγαλήτερον.

Ἰστέρα ἀπ' ὀλίγον καιρόν, ἡ μήτηρ παρετήρησε μὲ ἐκπληξίν της ἐν ωραιότητι τοῦ ἀνθος. Τῇ ἐφάνη ὡς καλὸς οἰωνός, καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ ἰατρευθῇ ἡ θυγάτηρ της. Τὸ κοράσιον ὠμίλει μὲ περισσοτέραν ζωρότητα. Εἶχε δύο ἡμέρας, ποῦ ἐσηκόνετο καὶ ἐκάθητο δίχως βοήθειαν ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην του· καὶ παρετῆρει πάντοτε μὲ τὴν μεγαλήτεραν εὐχαρίστησιν, μὲ ἀγάπην μάλιστα, τὸ εὖμορφον φυτὸν τὸ ὁποῖον ἐπρασίειζε ὡς μικρὸν δένδρακι ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, τὸ κοράσιον ἠδύνατο νὰ σηκόνεται καθ' ἡμέραν, μίαν ὀλόκληρην ὥραν. Ἐκάθητο πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, καὶ ἐκεῖ μαζί μὲ τὸ ἄσπρα καὶ κόκκινα λουλούδια, ἐχαίρετο τὴν γλυκύτητα τοῦ ἀέρος καὶ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου. Κάποτε ἔσκυπτε καὶ ἐφίλει τὰ τρυφερά φύλλα τοῦ ἀγαπητοῦ της φυτοῦ, τὸ ὁποῖον τῇ ἐφάνετο ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸ εὐτυχὲς ἀπὸ τὰς θωπείας της.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

(Andersen) ΔΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΔΙΟΦΥΙΑΙ ΚΑΙ ΚΛΙΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ γὰρ παρεπονείτο προχθὲς ἐνας φίλος μου, ὅτι ἡ κόρη του δὲν εἶνε καὶ τόσον πολὺ ἐπιμελής εἰς τὰ μαθήματα.

— Περιέργον! εἶπα· καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιός, ὅτι ἡ Ἐλενίτσα σου ἔχει πολὺ φιλότιμον καὶ μελετᾷ μὲ ζήλον. — Naί, μοῦ ἀπήντησεν, ἀλλὰ δὲν ἐπιδίδει τὸ ἴδιον εἰς ὅλα τὰ μαθήματα. Τὸ πιάνο, παραδείγματος χάριν, τὸ παραμελεῖ. Νά, τὸ ἄρχισαν τὴν ἴδιαν ἐποχὴν μὲ τὴν Ἀγλαίαν. Ἡ Ἀγλαία τώρα κάμνει θαύματα, καὶ ἡ κόρη μου δὲν ἡμπορεῖ νὰ παίξῃ χωρὶς λάθος οὔτε τὸ εὐκολώτερον κομμάτι.

— Καὶ ὅμως μελετᾷ καὶ αὐτὴ, κοπιᾷ, περισσοτέρον ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγλαίαν...

— Ἰσως... ἀλλὰ τί ὠφελεῖ αὐτό; Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶνε καθόλου ἱκανοποιητικόν.

— Τότε ξεύρεις τί πρέπει νὰ γίνη;

— Τί;

— Ἡ Ἐλενίτσα σου πρέπει νὰ παύσῃ τὸ πιάνο.

Ὁ φίλος μου, ἐκύτταξεν ἐκπληκτός. Ὡσὰν νὰ μου ἔλεγε: Πῶς; νάφισχῃ τὸ πιάνο; ἔνα πιάνο ποῦ μου ἐστοίχισε τόσον ἀκριβὰ;... μίαν τέχνην, ποῦ εἶνε τόσον ωραία, ὅπως ἡ μουσική;... μίαν συμπληρώσιν τῆς ἀνατροφῆς, ποῦ στολίζει τόσον τὸν ἄνθρωπον;

— Naί, φίλε μου, ἔχεις πολὺ δίκιο καὶ ἐννοῶ ὅλην σου τὴν λύπην. Μάθε ὅμως, ὅτι ἡ Τέχνη δὲν εἶνε δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Εἶνε ἀπὸ τὰ μαθήματα ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα πρὸ παντός χρειάζεται ἡ διανοία. Ἡ ἐπιμέλεια, ἡ φιλοτιμία, ὁ ζήλος δὲν κάμνει τίποτε. Ἡ Ἀγλαία ἔχει ἰδιοφυίαν, ἡ Ἐλενίτσα σου δὲν ἔχει. Διὰ τοῦτο ἡ Ἀγλαία, ἡ ὁποία κοπιᾷ σχετικῶς ὀλιγώτερον, κάμνει θαύματα, ἐν ᾧ ἡ Ἐλενίτσα, ἂν καὶ κοπιᾷ πολὺ, δὲν κάμνει τίποτε. Οὕτε νὰ τὴν μεμφοῖς πρέπει δι' αὐτὴν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὴν βασανίζης. Παῦσέ της λοιπὸν τὸ πιάνο, καὶ προσπάθησε νὰ νικαυλοῦς εἰς τί πρᾶγμα ἔχει ἰδιοφυίαν. διὰ νὰ καλλιεργήσῃ αὐτό, καὶ μόνον αὐτό.

Ὁ φίλος μου μὲ ἤκουε σκεπτικώς... Ἦρχισε νὰ συλλογίζεται μήπως πραγματικῶς ἀδικοῦσε τὴν Ἐλενίτσαν του, ποῦ τὴν ἐθεωροῦσεν ὡς ἀμελῆ, ἐν ᾧ μόνον ἡ ἡ κλίσια, ἡ ἰδιοφυία ἴσως τῆς εἰλεπεν. Καὶ ἔτσι ἦτο, καὶ ἔτσι εἶνε. Ὅλοι δὲν ἐπιδίδουν ὁμοίως εἰς ὅλα τὰ μαθήματα. Διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ μάλιστα μαθήματα, — διὰ τὴν μουσικὴν, διὰ τὴν ζωγραφικὴν, κτλ. — ἡ ἰδιοφυία εἶνε τόσον ἀπαραίτητος, ὥστε χωρὶς αὐτὴν καὶ οἱ μεγαλήτεροι κόποι πηγαῖον χαμένοι. Βέβαια, διὰ νὰ μάθῃ ὅπωςδήποτε κανεῖς ἑλληνικά, ἢ μίαν ξένην γλῶσσαν, ἢ ἱστορίαν, ἢ γεωγραφίαν, ἢ φυσικὴν, δὲν ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα κλίσια. Ὁ κοινὸς νοῦς, ὀλίγη μνήμη καὶ πολλὴ ἐπιμέλεια ἀρκοῦν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃ κανεῖς νὰ παίξῃ πιάνο ἢ βιολί, διὰ νὰ μάθῃ νὰ ἐκτελῇ καλά ἢ νὰ συνθέτῃ μουσικὴν, διὰ νὰ μάθῃ νὰ κάμνῃ εἰκόνας ἢ ποιήματα, — ἐκτός τῶν ἀνωτέρω, χρειάζεται καὶ τὸ φυσικὸν δῶρον, τὸ τάλαντον, ὅπως τὸ λέγουσιν οἱ Εὐρωπαῖοι, ἡ ἰδιοφυία. Καὶ ἡ ἰδιοφυία δὲν ἔχει σχέσιν οὔτε μὲ τὴν εὐφυίαν, οὔτε μὲ τὴν θέλησιν. Εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεῖς εὐφυέστατος καὶ νὰ ἔχῃ ὅλην τὴν θέλησιν τοῦ κόσμου· ἂν δὲν ἔχῃ ὅμως καὶ ἰδιοφυίαν εἰς μίαν τέχνην, εἰς τὴν τέχνην αὐτὴν δὲν θὰ κάμῃ τίποτε.

Τὴν ἰδιοφυίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει διὰ τὸ πιάνο ἡ Ἐλενίτσα τοῦ φίλου μου, φαίνεται ὅτι τὴν ἔχει μὲ τὸ παραπάνω ἔνα πτωχὸ παιδί ἐκ Τριπόλεως, τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ εἰς μίαν οἰκίαν τῶν Ἀθηναίων. Ὀνομάζεται Μαυρομάτης, καὶ εἶνε μόλις δεκαεσσάρων ἐτῶν. Τὸ ἐξωτερικόν του, ἂν δὲν εἶνε ἐλκυστικόν, ἔχει ὅμως κάτι τὸ ἰδιαιτέρον. Σιωπηλὸς συνήθως καὶ ἀγέλαστος, ἔχει ξηρόν, ὁστεῶδες πρόσωπον, καὶ μεγάλη ζωρὰ μάτια. Ἡ κλίσια

του πρὸς τὴν μουσικὴν ἐξεδηλώθη ὡς ἐξῆς. Μίαν ἡμέραν ἠκολούθησε τὴν μουσικὴν τοῦ Ὀρφανοτροφείου, καὶ τὸ βράδυ ἐσφύριζε τὸ ἐμβατήριον, ποῦ ἔπαιζε, χωρὶς λάθος. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ἐπωφελήθη ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ πιάνου τὰ ὁποῖα ἐλάμβανεν ἡ κόρη τῆς οἰκογενείας. Ὅσάν τις τοῦ ἐδίδετο εὐκαιρία, ἐπῆγαινε εἰς τὸ πιάνο καὶ ἔπαιζεν. Οὕτω μίαν ἡμέραν οἱ κύριοι τοῦ τὸν ἤκουσαν, πρὸς μεγάλην τὴν ἐκπληξίν, νὰ παίξῃ μίαν δυσκολωτάτην κλιμακὰ, ὅπως τὴν ἤκουσεν ὅχι ἀπὸ τὴν κόρην, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν διδάσκαλον! Σημειώσατε ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς εἶνε μόνον ὀλίγοι μῆνες ποῦ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα του δὲν ἐδιδάχθη ποτέ οὔτε μουσικὴν οὔτε τίποτε, καὶ ὅτι εἶνε ὁλωςδίου ἄξιστος καὶ ἀγράμματος.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ αἰφνιδία ἐκρηγῆς τοῦ ταλάντου τοῦ ἔκαμε πολλὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς κύριους του, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν τὴν συνδρομὴν τοῦ Δήμου Τριπόλεως διὰ νὰ τὸν εἰσαγάγουν εἰς τὸ Ὡδεῖον. Ἐκεῖ θάρσισεν συστηματικὰς σπουδὰς μουσικῆς, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι μὲ τὴν κλίσιν ποῦ ἔχει, ἂν ἀναπτύξῃ καὶ ἰσοδύναμον ἐπιμέλειαν, θὰ γίνη μίαν ἡμέραν καλὸς μουσικός, ἴσως δὲ — ποῖος ἤξεύρει; — καὶ μέγας.

Τὸ «Ἄστυ», ἡ ἐφημερίς ἡ ὁποία διηγεῖται τὰνωτέρω περὶ τοῦ ἰδιοφυοῦς ὑπηρετοῦ, ὑπενηθυμίζει τὴν ἰταλικὴν φράσιν: «Διὰ νὰ εἶνε κανεῖς, ἀνάγκη νὰ γεννηθῇ» (bisogna nascere per essere). Τοῦτο ἐν μέρει εἰμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ, ὅχι μόνον εἰς τὴν Τέχνην, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἀνθρωπίνην ἀσχολίαν, καὶ δι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται εὐτυχὲς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐνωρὶς ἐννοεῖ τὴν κλίσιν του, τὴν ἰδιοφυίαν του, καὶ οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε, τὴν ἀκολουθεῖ τὴν καλλιέργειαν. Μόνον ὁ τοιοῦτος εὐδοκίμει καὶ ἀναδεικνύεται. Οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἐπιμένουν ἢ πιέζονται νὰ μαθαίνουν πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν τὸ τάλαντον, παθαίνουν ὅτι καὶ ἡ Ἐλενίτσα τοῦ φίλου μου...

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἐγὼ φοβᾶμαι τὸ Θεὸ
Ποῦνε ψηλὰ καὶ βλέπει.
Φοβᾶμαι καὶ τὸν ἄνθρωπον
Ὁποῦ Θεὸ δὲν ἔχει!

★

Ὅσα δύνεσαι νὰ βγάλῃς
Κι' ἀπ' τὰ ἴδια νὰ ἐξιδιάλῃς.
Νὰ μὴ βγάλῃς δύο, τρία,
Καὶ ἐσδεύεις δεκατρία...
Κι' ἀπ' τὰ ἴδια νὰ κρατήσῃς,
Νὰ μὴν τύχῃ κι' ἀρρωστήσῃς.

★

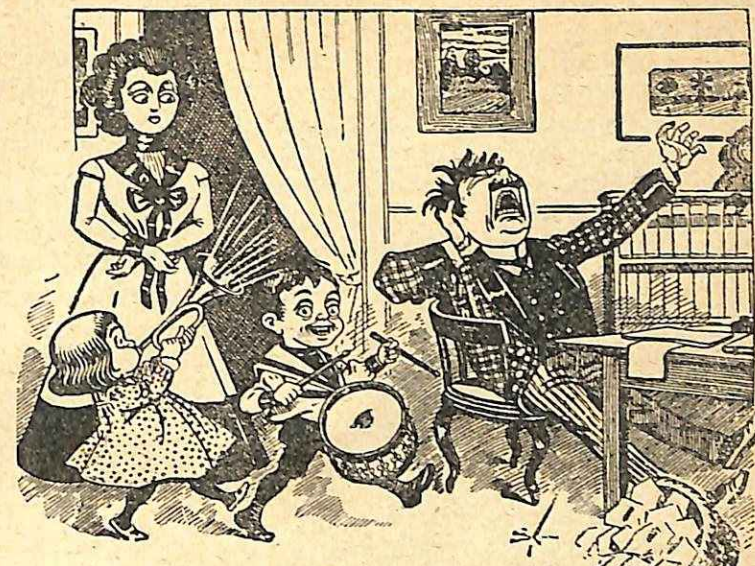
Στάλα μὲ στάλα τὸ νερὸ
Τρυπάει καὶ τὸ λιθάρι.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΥΛΛΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΥΒΔΙΝ

1.

Ὁ Κύριος Παραδαρμένος: — Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... γιατί ξεφύγουν ἔτσι τὰ παιδιά;...
Ἡ Κυρία Παραδαρμένη: — Γυρεύουν νὰ τοὺς δώσω...
Ὁ Κύριος Παραδαρμένος (διακόπτων): — Δόσε τοὺς δὲ, τι γυρεύουν.
Ἀμάν! νὰ μὴ τὰ κοῦω!

2.

Ἡ Κυρία Παραδαρμένη: — Ὅριστε... τοὺς ἔδωσα δὲ, τι ἐγύρευαν.
Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος;
Τὰ παιδιά: — Τρού, τρού, τρού!... Ραταπλάν! πλάν! πλάν!
Ὁ Κύριος Παραδαρμένος: — Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!!... Πάρ' τους τα! Πάρ' τους τα γρήγορα... καὶ καλλίτερα ἀς κλαῖνε!

Ο ΑΝΕΥΣΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Καὶ ὁ Ἰωδῆνος ἔφερον ἤδη τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ἐπιβιβάζειν. Ἀλλ' ὁ κύριος Ὀρδερίκος τῷ ἤρπασεν ἀμέσως τὸν δεξιὸν εἰς τὴν Τέχνην, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἀνθρωπίνην ἀσχολίαν, καὶ δι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται εὐτυχὲς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐνωρὶς ἐννοεῖ τὴν κλίσιν του, τὴν ἰδιοφυίαν του, καὶ οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε, τὴν ἀκολουθεῖ τὴν καλλιέργειαν. Μόνον ὁ τοιοῦτος εὐδοκίμει καὶ ἀναδεικνύεται. Οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἐπιμένουν ἢ πιέζονται νὰ μαθαίνουν πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν τὸ τάλαντον, παθαίνουν ὅτι καὶ ἡ Ἐλενίτσα τοῦ φίλου μου...

— Ὁχι, δὲν θὰ μὰς φύγῃς, Ἰωδῆνε, εἶπε πρὸς τὸ παιδίον· μοῦ ὑπεσχέθης νὰ με ὁδηγήσῃς σὺν καὶ ἀδελφῇ εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάρδου. καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εἴμεθα ἀκόμη ἐκεῖ, εἶσαι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀσφάλειάν μου.

— Ὡ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωδῆνος μὲ θυμόν. Ὁ δὲ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μου εἰπῇ αὐτά, ἂν ἀφίνετε εἰς ἐμὲ τὴν διέθυνσιν τοῦ ταξιδίου σας. Τώρα ὅμως, ποῦ χωρὶς νὰ θέλω καὶ νὰ πταίω, ἤλθατε νὰ χωθήτε ἐς αὐτὴ τὴν σκηνοφωλίαν, πῶς εἰμπορεῖ νὰ εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀσφάλειάν σας; Τί εἰμπορῶ νὰ κάμω; Πῶς νὰ συγκρατήσω μόνος μου τὴν ἀγέλην τῶν κακούργων; Νομίζετε ὅτι μόνον μὲ τὴν εὐγλωττίαν μου θὰ τοὺς πείσω νὰ μὴ λεηλατήσουν τὰς ἀποσκευὰς σας μὲ τὰ βασιλικὰ δῶρα;... Χρὶ! φθάνει μόνον νὰ μὰς ἰδοῦν, καὶ βλέπετε τί κακὸ ἔχει νὰ γίνη. Τὸ λάθος ὅμως δὲν εἶνε δικό μου!

— Καλὲς μοῦ φίλε, ἀπεκοίθη ὁ κύριος Ὀρδερίκος, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀδόντες συνεκρούοντο· εἰμπορεῖ νὰ ἠπατήθῃ καὶ νὰ σε ἀδίκησά σου ὑπόσχομαι ὅμως νὰ σε ἀποζημιώσω μὲ τὸ παραπάνω καὶ νὰ σου

πληρώσω ἑκατονταπλασίως τὰς ὑπηρεσίας σου, ἂν κατορθώσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Βέρναξον. Ὁχι, δὲν νομίζω βέβαια ὅτι θὰ ἡμπορούσες νὰ συγκρατήσῃς τοὺς ληστές· ὅμως πρέπει νὰ γνωρίζῃς εἰς αὐτὰ τὰ δάση καμμίαν κρύπτην, ἔπου θὰ ἡμπορούσαμεν νὰ καταφύγωμεν καὶ νὰ κρύψωμεν τὰ βασιλικὰ δῶρα, προωρισμένα διὰ τὸν ὑποκόμητα Ἰωάννην τῆς Ναρβάννης καὶ ὅχι διὰ τοὺς ληστές.

— Ἀφῆστέ με λοιπὸν ἐλεύθερον, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωδῆνος. Σὰς δίδω τὸν λόγον μου νὰ σας ὁδηγήσω εἰς ἕνα μέρος, ὅπου οἱ Ἰσπανοὶ αὐτοὶ δὲν θὰ σας εὕρουν. Ἐλᾶτε γρήγορα καὶ ἡσυχά.

Κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁδηγοῦ, ἐπέστειλαν ὅλοι, καὶ κάθε ἰππεὺς ἔσυρεν ὀπίσω τοῦ τῷ ζῶντος τοῦ διὰ μέσου τῆς λόχμης τοῦ δάσους. Μετ' ὀλίγον οἱ θάμνοι καὶ αἱ ἀκανθαί, αἱ ὁποῖαι ἐδυσκόλευαν τὴν πορείαν, ἐτελείωσαν εἰς δρυμόν, ἔχοντα προπύργιον βραχυῶδες. Ἐκεῖ διηνοίγετο ἐν σπήλαιον, μισοσχεπασμένον ἀπὸ σωρὸν πετρῶν. Ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλόν, ἀλλ' ὀλίγον βαθύ.

— Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα σπήλαια περὶ ἐπάνω, εἶπεν ὁ Ἰωδῆνος δεικνύων τὴν φαλακράν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ· εἶνε εὐρυχωρότερα ἀπὸ αὐτό, ἀλλὰ θὰ ἐκινδυνεύαμεν νὰ μὰς ἰδοῦν, καθὼς θάναθαίναμεν. Ἐπειτα θὰ εἶνε πιασμένα ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα τῆς Ἐρλῆς, ποῦ θὰ ἐπρόφθασαν. Ἐλπίζω, νὰ καταφύγουν ἐκεῖ, τὰ κακομοῖρα!

Ἐν ᾧ ὁ Ἰωδῆνος ἐδίδε τὰς ἐξηγήσεις ταύτας πρὸς τὸν Ὀρδερίκον, οἱ ὑπηρέται ἐτοποθέτουν εἰς τὸ βάθος τοῦ σπη-

λαίου τὰ κιβώτια τῶν δώρων καὶ τὰ καλὰ τὰν τροφίμων, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἐμβάσουν καὶ τὰ ζῶα. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν, ἔπαιον καὶ ἡμίονοι ἐμειναν ἀπέσω, δεμένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς τοὺς κορμούς. Εὐτυχῶς, ὁ δρυμὸς εἶχε πυκνόφυλλα δένδρα, συμπεπλεγμένα μὲ κισσοὺς, καὶ ὁ σκιερὸς τῶν θόλων ἦτο ἐπίσης μία στήλη.

Ὁ κύριος Ὀρδερίκος, ἀσφαλῆς πλέον, ἐκάθησεν ἐφ' ἐνὸς κιβωτίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ὅπου ἐπανελθὼν ὁ Ἰωδῆνος τῷ εἶπεν:

— Τώρα, αὐθέντα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τρέξω πρὸς βοήθειαν τοῦ καλοῦ Ἡγουμένου. Ἐξαιτούμαι ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνίαν σας τὴν βοήθειαν τῶν δύο ἐλβετῶν λοχαγῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ με ἀκολουθήσουν προθύμως, καὶ ἂν μεταξὺ τῶν ἐξ ὑπηρετῶν σας ὑπάρχῃ κανεῖς γενναῖος, ἐλπίζω ὅτι θὰ τῷ δώσετε ἐπίσης τὴν αἰτίαν νὰ ἔλθῃ μαζί μας.

— Ὁχι, ὅχι καὶ ὅχι! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ὀρδερίκος μὲ φωνὴν ἔντονον, τὴν ὁποίαν ὁ φόβος καθίστα συριγμώδη. Τί εἶνε αὐτά;... Καλὲς αὐτὸς ὁ Ἰωδῆνος εἶνε τρελλός!... Οὐλῆκε, Ὁθων, νὰ μὴ κινηθῇτε!... Δι' ἐμὲ ἤλθατε καὶ πλησίον μου θὰ μένετε! Καὶ σὺ, Ἰωδῆνε, ποῖον ἄλλον ἔχεις νὰ ὑπερασπισθῇς ἀπὸ ἐμέ;... Ἐὰν μ' ἐγκαταλείψετε ἐδῶ μόνον μὲ τοὺς ὑπηρετάς, θὰ δώσετε λόγον εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ βασιλέως, καὶ θὰ καταδικασθῇτε εἰς τὴν ἀγχόνην...

Ἡ προσφώνησις αὕτη διεκόπη ὑπὸ φόβου ἀλαλαγμοῦ, ἐρχομένου ἀπὸ τὸ

τὴν ὁποίαν εἶνε κατηγορούμενος:— ἡ Μέλλουσα Καλόγρη ἀσπάζεται τὴν Μαργαριτοφόρον, πληροφῶς δὲ τὴν Νοταλγοῦσαν Ἑλληνίδα ὅτι δὲν τὴν ἐλησμόνησεν, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρει πού νά τῆς ἀπευθύνῃ ἐπιστολήν· ὁ Δαρνοστεφῆς Ναύαρχος μοῦ γράφει: Ἡ Διγνίδα Ἀθηνᾶ μοῦ ἀπαλάμψεν ὅτι ἔχει ἡλικίαν ἐνὸς ταλλήρου· ἐπειδὴ ὅμως τὸ τουρκικὸν τᾶλλον ἔχει διαφύρους διαίτησεις, — 16 1/2, 19, 25, 33 γροσίων κλ.— τὴν παρακαλεῖ νὰ τῷ δώσῃ ἀκόμη μερικὰς διασφαρίσεις.— ὁ Ὑπερήφανος Λέων ἀσπάζεται τὸ Τρεμοσθῆνον Ἀστέρη καὶ τὸ συγχάριε διὰ τὸ βραβεῖόν του.— τὸ Κεντρί εὐχαριστεῖ τὴν Κωπηλάτιδα Κύθρον διὰ τὰ συγχρητρία της.— τὸ Φάσμα τῆς Νικτὸς πληροφῶς τοὺς φίλους μου ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλκευ ψευδώνυμον, καὶ ὅτι δὲν στέλλει τετράδια εἰς ὅσους τῷ προτείνουν μὲ τὸ παλαιόν· ἂν θέλουν ἂν ἀνακαλύψουν τὸ νέο.— ἡ Μικρὰ Γαλαζιανὴ ἀσπάζεται τὴν Μαργαριτοφόρον καὶ τὴν ἐρωτᾷ τί γίνεται τὸ σκυλάκι της Ἑλπίς.— ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα ἀσπάζεται τὴν Μέλλουσαν Καλόγρη καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατί δὲν τῆς γράφει.— ἡ Πένθιμος Κυπάριστος ἀσπάζεται τὴν Ἀνοιξιότικην Βραδυνὰ καὶ τὴν Εὐθυμον Κόρην καὶ τὰς εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχρητρία των· παρακαλεῖ δὲ τὸν Ἀσπροποταμίτην νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ τῆς στείλῃ ἐν ἄλλο τετράδιον, διότι— δὲν ἤξεύρει πῶς, — ἔλασε τὸ πρῶτον, καὶ αὐτὸ τὴν λυπεῖ πολὺ.— ἡ Ἀμβρακιδεὺς Ἀῦρα παρακαλεῖ τὸν Διονύσιον Καθβαδιαν νὰ τῇ προτείνῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, διὰ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμόν του, καὶ αὐτὸς τὸν ὀνόμα της.— ἡ Νεράιδα τῶν Σπετσῶν εὐχαριστεῖ τὸν Ἀργεῖον τῆς Εὐτυχίας διὰ τὰς εὐχὰς του καὶ τῷ λέγει, ὅτι κατὰ τὸ γνωμικὸν ποῦ ἔγραψε θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχής.— ὁ Ἑλπιδοφόρος χαριετὰ τὴν Σαυθὴν Βωόπιδα καὶ Φωσφορίζουσαν Ὑλάσσαν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν'ἀνταλλάξουν: ἡ Κωπηλάτις Κύθρον μὲ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, Διοπτροφοῦσαν, Κόρην τοῦ Στρυμῶνος, Νεράιδα τῶν Σπετσῶν καὶ Κρητικὸν Ναυτοπούλο (μὲ τὸν ὄνομά του).— τὸ Ἀνθος τοῦ Μαῖου μὲ τοὺς Ὁραῖους Πρίγκιπας, Διαψευθεῖσαν Ἑλπίδα, Λευκὸν Κρίνον, Τρεμοσθῆνον Ἀστέρη καὶ Βάδεν-Πάουελ.— τὸ Κρητικὸν Κάστανον μὲ τὸν Παρδαλὸν Γάτον, Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Κυνηγὸν τῶν Αἰγῶν (μὲ τὸν ὄνομά του) Μελαγροκρινὴν Ἑλληνίδα καὶ Τριανταφυλλένιον Κάμπον.— ὁ Ψευδοδικηγόρος μὲ τὸν Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα, Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου καὶ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου, (εἰ δυνατόν μὲ τὰ ὀνοματὰ των).— ἡ Ἀῦρα τῆς Κερκύρας μὲ τὸ Ἀνθος τῆς Ὑπομονῆς, Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι, Περθοῦσαν Καρδίαν καὶ Κωπηλάτιδα Κύθρον (μὲ τὸν ὄνομά της).— τὸ Λευκὸν Κρίνον μὲ τοὺς Νεοσυλλέκτους, Κυνηγὸν τῶν Αἰγῶν, Ζουλιέταν, Φαίδιμνη καὶ Περονόπορον Αἰγίου.— ἡ Ὁρειοπόλις Ψυχὴ μὲ τὸ Κεντρί, Σιωπηλὴν Νύκτα, Εὐγενὴ Καρδίαν, Ὑπερήφανη Ἑλληνίδα καὶ Χιώτην Σουλιώτην.— Πυθαγόρας ὁ Σάμιος μὲ τὴν Βίγλαν, Προκυμαίαν Σμύρνης, Ἀνοιξιότικην Βραδυνὰ, Ἀταβέριον Ρόδου καὶ Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα.— ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου μὲ τὴν Μαρίδα τῆς Καρύστου, Εὐέλπιδα καὶ Ἀηδόνα τῆς Ἐρμίου.— ἡ Εὐθυμον Κόρη μὲ τὴν Ἀνοιξιότικην Βραδυνὰ Διοπτροφοῦσαν, Παπαροῦναν τοῦ Ἀγροῦ, καὶ Χιονοσκεπὴ Δίρην (εἰ δυνατόν, μὲ τὰ ὀνοματὰ των).— ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μὲ τὸν Περονόπορον Αἰγίου, Ζικζάκ, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Ἀδ-Ροτρέϊον καὶ Βιδ.— ὁ Προσωποδοφὸς Ἰππόδης μὲ τὴν Χιωτοπούλαν, Προκυμαίαν τῆς Χίου καὶ Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης.— ὁ Νυκτοκόρα μὲ τὸν Κάβο-Κόρακα, Ἀττικὴν Νύκτα, Σιωπηλὴν Νύκτα, Χιωτοπούλαν (μὲ τὸν ὄνομά της) καὶ Φθινοπωρινὴν Νύκτα (τὴν ὁποίαν γνωρίζει).— τὸ Κόκκινον Καπελάκι μὲ τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Γλυκὸ Φιλάκι, Λεοπάραλιν,

Ὑπερήφανη Ἑλληνίδα καὶ Κελαιδίτην.— ἡ Ἀμβρακιδεὺς Ἀῦρα μὲ τὸ Ἑαρινὸν Ἀρωμα, Ζωηρὰν Φλόγα (μὲ τὰ ὀνοματὰ των), Μελαγροκρινὴν Σεληνολάτρεα καὶ Δικηγόρους τῆς Νεολαίας.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀλλοπρόσωλλον (||ΕΕ|) διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολὴν σοῦ ἔστειλα ὡς βραβεῖόν τοὺς τόμους ποῦ... ἡτπάσθης) Ἑλένη Σκλάβου (αἱ λύσεις δεκταί) Παμπόνηρον Κατεργέρην (ὅχι μόνον ὠραία ὡς ἡ πρώτη, ἀλλὰ καὶ ἀκόμη ὠραιότερα ὅτι εἶνε ἡ δευτέρα σειρά τῶν «Διηγήματων» τοῦ κ. Φαίδωνος, διότι εἰς αὐτὴν θὰ περιλάβῃ τὰ τελευταῖα του, τὰ καλλιτέρη τῶν εἰς ὅλας σου ἐκείνας τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶν καί) Εὐθυμον Κόρην, (ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται) Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου (ὁ 24ος τόμος δὲν τιμᾷται πλέον 1 δρ. ἀλλὰ δρ. 2.50. ὥστε γράψ μου ποῖον ἄλλον τόμον ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς θέλεις, διὰ νὰ σου στείλω τὸ βραβεῖόν) Φουγάρο τῆς Εὐγενίας (ἔστειλα) Ἑσπερίαντην (σοῦ ἔστειλα ἐν Βελίον Συμπεριφορᾷ διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Συλλόγου δὲν γινώσκω ἄλλο, εἰμὶ ὅτι εἶνε ποιητικὸς καὶ ὅτι κατ'αὐτὰς ἐπρόκειτο) Ἑλπίδα Κόσμου (ἡ Ἑλπίς τῶν Ἀστυγῶν δὲν εἶνε ἐκ τοῦ φύλου σου, ὥστε δὲν εἰμπορεῖς νὰ τῆς ζητήσῃς ἀλληλογραφίαν) Ὑπερήφανον Λέοντα (βέβαια, ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ δώσῃς τὴν δραχμὴν εἰς τὸν πτωχόν, καὶ σ' ἐπαίνω πολὺ) Πορτικὸν (σοῦ ἔστειλα τὰ «Διηγήματα» καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάζω) Ἀμαρύλλιν (ἡ παρχαγγεῖα σου ἔξετελεσθ' ἀπὸ μουντζούρες εἰς τὰ γράμματα τῶν μικρῶν μου φίλων, ἔννοια σου γιατί εἰμαι συνειδησμένη) Κόκκινην Ἑξοκρινὴν (βέβαια, ὡς μεγαλύτερος ἔπρεπε νὰ ἐπιστραφῇς τὴν ἐπιστολήν) Παγωμένον Καύκαρον (λοιπὸν, ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὰς Πάτρας, νὰ μου γράψῃς συχνότερα) χαίρω ποῦ σου ἤρесе τὸ ἐλεγεῖν ψευδώνυμον Ἀρσενὸν Ἑσπερίαν (ἐννοεῖται ὅτι εὐχαριστήθηκε πολὺ διὰ τὸν νέον μου φίλον) Πτερωτὴν Ταξιδιωτίδα (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Κεραυνοβόλον Ἀστέρη (σοῦ ἐζήτησα 20 λεπτά, διότι εἶχες στείλῃ δύο τετράδια Μ. Μυστικῶν χωρὶς τὸ ἀπαιτούμενον δεκάλεπτον.— ἴδε Ὅδηγόν Συνδρομητοῦ κεφ. Ζ' παράγραφ. 7, εἰς τὰ φύλλον 1-2 ε. ε.) Μινώταυρον (βριβεῖον ἔστειλα ἀσπάζομαι ὅλα τὰ δέλεφια) Ἀποτεῖσαν Ἑλπίδα (μήπως ἦτο τῆς ἀδελφῆς σου, νύκτα ἀνώνυμος ἐπιστολὴ ποῦ ἔλαβα, μὲ τὸ ψευδώνυμον Ταυρῆς; εἰπέ τῇ λοιπὴν νὰ μου ἐναγγραφῇ καὶ νὰ ὑπογράψῃ) Ἑαρινὸν Ἀρωμα (ἔστειλα) Δαρνοστεφῆ Ναύαρχον (ἔστειλα τὸ βραβεῖόν καὶ ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν τῆς ἀδελφῆς σου) Νέον Ναυτην (βραβεῖον ἔστειλα λύσεις ἰδεῖν) Π. Α. Ἀποστολοπούλου (δὲν πειράζει) σοῦ ἔστειλα χάρτην διὰ τὰς Δύσεις) Αἰγατὸν Πέλαγος (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ ὅτι τὴν δημοσιεύω λίαν προσεχῶς) ἀδύνατον ὅμως μὲ τὴν σφαγίδα τοῦ προσεχῶς) Βασιλέα τοῦ Κατέργου (ἔστειλα ὅτι ἐξήγησες ἡ μαμά σου ἔχει δίκην δὲν εἶνε φρόνιμον νάγρυνῃς τέτοιες ὁρεῖς λοιπὸν... καὶ νύκτα! Κυκλαδίτην (σοῦ ἔξαναστέλλω τὸ φύλλον ποῦ σου ἐδόθησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ὁ σάκκος εἶχε μέσα τυριά, τί παρὰ πρᾶγματα! φίλησέ μου καὶ τὰ δέλεφια) Ὁραῖους Πρίγκιπας (εὐγε, ὠραίοι τῆς ἡ περιγραφῆς τῆς εἰς Ὀλυμπίαν ἐδρόμης) Ἀνθος Ἀρθεῖον (λυπούμαι ποῦ δὲν θὰ σ' εὐχαριστήσῃ, διότι ἐρωτήσεις περὶ λήψεως Μ. Μυστικῶν, δὲν δημοσιεύω ποτέ) Σαυθὴν Μαυρομύτα (χαίρω ποῦ θὰ μου γράψῃς κάθε Κυριακὴν, ὅμως ἔσπευσες νὰ παραπονεθῇς, διότι αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν) Χιονοσκεπὴ Δίρην (εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη) Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν (καλῶς ἤλθες ἔχεις λοιπὸν 2,000 εἰκονογραφημένα Δελτάρια; εὐγε!) Διοσκόρου (μοῦ ὀφείλετε 10 λεπτά δι' ἐν τετράδιόν σας, ποῦ δὲν εἶχε γραμ-

ματόνημο) Αἰκατερίνην Χαριτάτου, Βάδεν Πάουελ, Ἑλπιδοφόρον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 6 Νοεμβρίου.

Ὁ γάρ τις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὴν νὰ γράψωαι τὰς λύσεις τῶν δι' αὐτοὺς ὁμοίων, πωλεῖται ἐν τῷ Ἡραρίῳ μὲς εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾷται πρ. 1

414. Στοιχειώδεις.

Ποῖος ἀρχαῖος καλλιτέχνης, χωρὶς κεφαλὴν ἂν μένῃ, Καὶ τὴν δόξαν του θὰ χάσῃ καὶ τετράποδον θὰ γίνῃ;

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἀγρινίου.

415. Ἀναγραμματισμός.

Ἄν το ἀρίστης ὅπως ἔχει Νύκτα-μέρα τρέχει, τρέχει Εἰς τὰς ἀχανεὶς ἐκείνας Καὶ ποτε δὲν σταματᾷ. Μ' ἂν το ἀναγραμματίσῃς, Μὴ θὰ θὰ σχηματίσῃς, Ποῦ ἐνὸς ἥρωος τὸ πάλαι Ἦτο Ἀσπιδόχης ἔχθρα.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Κεντροῦ.

416. Τονόγραφος.

Ἄν μάλιστα ὅπως ἔχῃ, εἰμαι ῥημά τι κοινόν.

Ἄν τὸν τόνον μεταθέσῃς, εἰμαι μία ἐκ τῶν τριῶν Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου.

417. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔβδομον παρέχει ἡ Οὐσία. Τὸ δεύτερον εἶνε Θεὸς ἐν τῇ Μυθολογίᾳ. Τὸ τρίτον μου μέρος τῆς γῆς, ποῦ ὅμοια ἔχει δύο. Διαμέρισμα ἐστὶ τὸ τέταρτον οἰκίας σου δεικνύου. Στὸ πέμπτον μου ἐξέπαντος ὑπακοὴν, νὰ διδῇς Κι' ἀντωνυμίαν κτήσεως ἐστὶ ἔκτον μου θὰ ἴδῃς.

Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλόγγου.

418. Ἀκανόνιστον.

+++ = Ἀντιωνυμία
*+*** = Ζῶν χρησίμους.
***+* = Ὅρος τῆς Ἑλλάδος.
***+* = Ἄδλος κοινόν.
+*** = Ἰχθὺς νόστιμος.
+** = Ἐντομὸν ὠρεόν.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πτηνὸν ὠρεόν.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Παριζίου τοῦ Ἀγγέλου.

419. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἀῦρα τῆς Στυλίδος, ὡς κ' ἡ τοῦ Πειραιῶς, Ἡ Ἀργυρὰ Συρίτρα μαζὶ κ' ὁ Κεραυνός, Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης καὶ τοῦ Ἀγροῦ τὸ Ἴον, Ἄν μου δανεῖσόν μου χάψῃ ψευδώνυμον ἐν γράμματι, Μακεδονίας πόλιν θὰ κάμω ἐν τῷ ἄμῃ.

Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Ἀῦρας τῆς Κερκύρας.

420. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁ Διδάσκαλος.— Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ...

Ὁ Μαθητής.— Ἐπιθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.

Ὁ Διδάσκαλος.— Πῶς; ! !

Ὁ Μαθητής.— Βέβαια; ὁ... ἡ... τὸ...

Ὁ Διδάσκαλος.— Χά, χά, χά! Μά, παιδί μου, τὸ ἀρσενικὸν εἶνε οὐρὰ τοῦ σώματος, τὸ θηλυκὸν ἐπαρχία, τὸ οὐδέτερον ἀρχαία πόλις!

Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Φωκικοθαλασσίας.

421. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις:

ῥοδός, Κρής, ῥήμα, ὄμμα, τίς.

Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Κορναλίας Μασσα.

422. Ἑλλητισμοὺς.

αἱ - ε - ουαί - αωα - αα - εο - εεουε

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ν. Ψωδοπούλου τοῦ Πάριου.

423. Γρίφος.

Ἄ! μόν' τα τί; ἡ η η ὡ

Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Κορναλίας Μασσα.